

Castle in the Air

Castle in the Air

Vorbij de slotgracht van ons onderbewustzijn

Handen die je vastgrijpen uit het niets. Grote, grauwe machines die dreigend pompen. Vrienden die steeds verder van je af staan, hoe hard je ook naar hen toe rent. Het is het lichtjes verontrustende universum dat Jamie Lee en Stanislav Dobak oproepen in hun foto- en videoproject *Dreams*. *Castle in the air* is hun poging om dat universum naar het podium te brengen.

Repetitiemoment van *Castle in the Air*

Dreams van Stanislav Dobak en Jamie Lee kan je niet bepaald gezellig noemen. Het is een project rond dromen, maar dan eerder schrikbeelden. "Het is inderdaad vrij donker", bevestigt Lee. "Dat zal te maken hebben met het bevreemdend karakter van dromen, waarin elementen uit het gewone leven in een compleet andere context worden geplaatst. Dromen kunnen ook verontrusten omdat ze onvoorspelbaar zijn en moeilijk te vatten. Wanneer je wakker wordt kan je zelden nog precies vertellen wat je gedroomd hebt. Het verhaal is zoek. Er blijven enkel losse indrukken achter, details van kleuren, vormen of gevoelens. Met *Dreams* proberen we die indrukken in beelden te vatten. We verwachten niet dat onze toeschouwers die beelden bewust zullen begrijpen, maar hopen een connectie tot stand te brengen die de logica van het alledaagse overstijgt."

Droombeelden vastleggen op film is één ding, ze transponeren naar dans een ander. "In de kortfilms die we voor *Dreams* hebben gemaakt zit sowieso al veel dans", zegt Stanislav Dobak. "Maar het klopt dat een live performance een andere aanpak vraagt dan film of video. Het is een ander medium. Voor *Castle in the Air* zijn we vertrokken vanuit een reeks beelden, van insecten onder meer. De dansers geven die beelden vorm met hun lichaam. Ze proberen met z'n tweeën voort te bewegen als een spin, om maar iets te noemen. Een ander beeld was dat van de machines. Dat komt terug in een aantal repetitieve elementen in de voorstelling. Bovendien wordt er heel precies gedanst. Van bij de voorbereiding al wilden we dat er zelfs bij improvisaties gedanst werd alsof het een choreografie was. Iedere beweging moest dus heel secuur, afgemeten en helder zijn. Dat zijn mooie kwaliteiten voor een dans, maar het zorgt er ook voor dat de interactie tussen de dansers vlotter verloopt. Ze weten beter wat ze van elkaar kunnen verwachten."

Het is ook onwaarschijnlijk hoe snel hun lichaam nieuwe informatie absorbeert. They sparked our inspiration.

Een belangrijke rol in de voorstelling gaat naar het licht. "Of eerder het gebrek eraan", glimlacht Jamie. "We hebben de scène heel donker gehouden, werken vooral met gloeilampen, waarmee we accenten leggen. Dat creëert suspense, maar zorgt ook voor beweging. Wanneer de performers dansen, in het licht van die gloeilamp, dan danst hun schaduw met hen mee. En zelfs wanneer ze stil staan, maar het licht beweegt, vormt er zich een vreemde choreografie. Je krijgt de indruk dat er in die schaduwen nog meer mensen verborgen zitten. De duisternis houdt ook de energie binnen - op de scène- en laat toe om nadruk te leggen op wat de dansers beleven. Het is zoals met een koplamp: je blik wordt gedwongen naar wat de persoon met de koplamp ziet. Je beleeft de gebeurtenissen, bijna letterlijk, vanuit zijn of haar oogpunt."

Duistere poëzie

Castle in the Air mag dan wel iets duisters hebben, er zit ook veel poëzie in verscholen. "Ik vind het zelfs een intieme voorstelling", bekennt Jamie Lee. "We bieden de mensen een blik op ons onderbewustzijn. Het zijn geen concrete scènes uit ons dagelijks leven, er zit ook geen echte logica in, 't is vrij absurdistisch. Maar ze vertellen wel iets over onze gevoelens, onze angsten. Ik herinner mij bijvoorbeeld een droom, waarin ik ergens naar toe wou lopen, vooruit wou, maar nooit dichterbij kwam. Die kwelling, dat worstelen, hebben we gebruikt in de voorstelling en dat is toch iets heel persoonlijk. Ik vind trouwens dat de dansers die passage schitterend vertolken, je ziet gewoon hoe ze gestript worden van energie, de uitputting wordt haast tastbaar."

Wordt vervolgd...

Stanislav Dobak was eerder al te gast bij Passerelle. Drie jaar geleden maakte hij de voorstelling *Human Wrongs, Human Rights*. Hij was toen zeer onder de indruk van het talent en de motivatie van de jonge dansers. Dat is deze keer niet anders "Onze verwachtingen waren bescheiden toen we begonnen aan *Castle in the Air*, het was een experiment, een onderzoek. We zijn simpel begonnen, met eenvoudige improvisatieoefeningen. Maar de inbreng van de dansers was zo sterk, dat we al snel op een punt zijn beland dat we niet hadden verwacht. Het is ook onwaarschijnlijk hoe snel hun lichaam nieuwe informatie absorbeert."

Jamie Lee en Stanislav Dobak met de cast van *Castle in the Air* tijdens de repetities

"They sparked our inspiration", zegt Jamie. "We hebben besloten ons onderzoek verder te zetten en zijn zelfs van plan om met de dansers van Passerelle en met het materiaal uit de voorstelling een nieuwe kortfilm te maken voor *Dreams*. En dat zou wel eens de beste film uit de reeks kunnen worden. Dat heeft zeker te maken met de voorbereidingstijd - de vorige films moesten altijd snel gerealiseerd worden, voor *Castle in the Air* hadden we weken tijd - maar zeker ook met de inbreng van de dansers. Strikt genomen zijn het amateurs, maar dat wil ik niet gezegd hebben. Het is een veel te grof understatement voor mensen die zo hard werken en zo streng zijn op zichzelf."

Stanislav Dobak is geboren in 1987 in Slowakije. Hij studeerde onder meer aan het conservatorium J.L. Bellu in het Slovaakse Banská Bystrica en aan het gerenommeerde P.A.R.T.S. in Brussel, waar hij in 2010 afstudeerde. Dobak was als danser te zien in *Hands van Ultima Vez* (Wim Vandekeybus). Hij maakte ook een circusvoorstelling met Franko Dragone, bekend van Cirque du Soleil. In 2011 werkte Dobak al voor Passerelle, hij maakte toen *Human Wrongs, Human Rights*, een voorstelling over de grens tussen mens en machine.

Stanislav werkte o.a. samen met Salva Sanchis, Pierre Droulers, Daniel Linehan, Peter Savel. Vanaf 2015 maakt Stanislav deel uit van Rosas voor de herneming van *Drumming*.

Samen met Jamie Lee richtte hij *Memoryhouse Productions* op. *Memoryhouse Productions* vertrekt vanuit beweging en onderzoekt toepassingen in film en fotografie, www.memoryhouseproductions.com.

Jamie Lee is geboren in Canada en groeide op in Australië. Ze is van Maleisische oorsprong. Toen ze acht was begon ze met gymnastiek, maar ze stapte al snel over op dans. Ze volgde een opleiding aan de Western Australian Academy of Performing Arts. In 2007 studeerde ze af met onderscheiding na een samenwerking met The Link Dance Company. In de jaren daarop woonde en werkte ze onder meer in New York en Londen. Sinds 2011 woont Jamie Lee in Brussel. Jamie danste in producties van o.a. Sandra Parker, Martin Del Amo, Lucy Guerin en Iris Bouche. Naast dans focust ze ook op haar studies en werk als revalidatiespecialiste. Jamie is medeoprichter van Memory Productions.